

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/28/2023
Identifikačné číslo spisu:	7213216470
Dátum vydania rozhodnutia:	10.07.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7213216470.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu ALIA, spol. s r.o., Košice, Ružova 43, IČO: 31669824, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Lemešom, Košice, Žižkova 19, proti žalovanému I. I., narodenému Z., zastúpenému Advokátskou kanceláriou J & J Partners, s.r.o., Košice, Palackého 2, IČO: 50369482, za účasti intervenienta na strane žalovaného I., o zaplatenie 1.300 eur s príslušenstvom, vedenej na Mestskom súde Košice (predtým Okresný súd Košice II) pod sp. zn. 17C/66/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 13. septembra 2022 sp. zn. 6Co/89/2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný a intervenient majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (teraz Mestský súd Košice) (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 02. júna 2021 č. k. 17C/66/2014-258 žalobu zamietol (výrok I.); a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému a intervenientovi trovy konania v rozsahu 100% (výrok II.).

1.1. Žalobca sa pôvodne domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 2.500 eur s príslušenstvom s odôvodnením, že so žalovaným uzavrel dňa 28. 12. 2011 Dohodu o uznaní dlhu a o úhrade splátok. Na základe tejto dohody sa žalovaný ako dlžník zaviazal uhradiť sumu na základe uznania záväzku vo výške 2.800 eur voči žalobcovi ako veriteľovi, titulom vykonania opravy motorového vozidla O. EČV: T.. Žalovaný sa zaviazal uhradiť žalobcovi dlh vo výške 2.800 eur, v ôsmich splátkach. Žalobca odovzdal žalovanému motorové vozidlo dňa 9. 1. 2012 spolu s dokladmi od vozidla a 2 ks štartovacie karty. Žalovaný v uvedený deň nedisponoval sumou 800 eur, iba sumou 300 eur a túto uhradil žalobcovi do pokladne. V totožný deň uzavreli strany sporu ako zmluvné strany Dohodu o uznaní záväzku a úhrade splátok, Dodatok, ktorým vzhľadom na to, že dňa 9. 1. 2012 došlo k úhrade len sumy 300 eur, nie 800 eur, sa žalovaný zaviazal pri tretej splátke do 9. 3. 2012 uhradiť 800 eur namiesto dohodnutých 300 eur. Po prevzatí vozidla žalovaným dňa 9. 1. 2012 k úhrade ďalších splátok nedošlo. Podaním doručeným súdu dňa 21. 11. 2013 žalobca upravil petit žaloby tak, že žiadal zaplatiť sumu 1.300 eur s prísl. S poukázaním na to, že žalovaný mal žalobcovi okrem sumy 300 eur uhradenej dňa 9. 1. 2012, ešte

uhradiť dňa 9. 2. 2012 sumu 300 eur, 9. 3. 2012 sumu 600 eur, 9. 5. 2013 sumu 300 eur, teda dlžná suma predstavuje 1.300 eur (§ 172 ods. 6 v tom čase platného predpisu Občiansky súdny poriadok predmetom konania ostáva tá časť návrhu, o ktorej súd rozhodol platobným rozkazom).

1.2. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že ústna Zmluva o oprave motorového vozidla (Zmluva o dielo - osobitné ustanovenia o Zmluve o oprave a úprave veci) bola uzavretá medzi žalobcom v zastúpení štatutárnym zástupcom žalobcu pánom T. a otcom žalovaného - intervenientom. Vyplyva to z výpovede štatutárneho zástupcu žalobcu, žalovaného, svedka a písomného vyjadrenia intervenienta. V období, keď sa motorové vozidlo O. C. pokazilo, žalovaný sa na území SR nenachádzal. Opravu motorového vozidla organizoval s konateľom žalobcu intervenient, nakoľko boli dlhoroční priatelia a známi. O oprave vozidla uzavreli ústnu zmluvu, čo výslovne potvrdil konateľ žalobcu I. T.. V tomto smere sa výpovede zúčastnených strán a svedka ako aj intervenienta zhodujú. Už z uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaní mal byť otec žalovaného (intervenient) ako objednávatel' objednávky na vykonanie opravy motorového vozidla. Zároveň však súd považoval za nesporné, že žalovaný uznal dlh z vykonanej opravy motorového vozidla, o čom bola spísaná Dohoda o uznaní záväzku a úhrade splátok dňa 28. 12. 2011. K dohode bol tiež uzavretý dodatok dňa 9. 1. 2012 upravujúci spôsob splácania dlžnej sumy. Súd prvej inštancie pritom vychádzal z úvahy, že na základe uznania dlhu podľa § 558 OZ, nevzniká namiesto pôvodného záväzkového vzťahu nový záväzkový vzťah medzi dlžníkom a veriteľom, zakladá sa tým iba právna domnienka, že dlh v čase jeho uznania existoval, ktorá je však vyvrátiteľná dôkazom opaku. Procesným dôsledkom uznania dlhu je presun dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka. Veriteľ má tak v prípade sporu uľahčenú pozíciu tým, že nemusí preukazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase uznania. Právny dôvod vzniku dlhu musí spočívať na platnom právnom úkone alebo zákonom aprobovanej právnej skutočnosti, inak by bola uzavretá Zmluva o uznaní dlhu neplatná. Uznanie dlhu dlžníkom má pre veriteľa význam spočívajúci predovšetkým v tom, že sa tým potvrdzuje, že v dobe uznania dlhu dlh trval, t. j. dlžník uznaním dlhu potvrdzuje jeho existenciu. Táto domnienka existencie dlhu je vyvrátiteľná. To znamená, že dlžník, ktorý svoj dlh uzná môže namietat', že dlh nevznikol, alebo že v čase uznania netrval, resp. namietat', že dlh je neplatný alebo stratil platnosť. Súdna prax pripúšťa možnosť vyvrátiť právnu domnienku existencie dlhu preukázaním skutočností, že dlh nevznikol. Predpokladom existencie dlhu je totiž jeho vznik. Ak je preukázané, že dlh vôbec nevznikol, potom je táto skutočnosť spôsobilá právnu domnienku existencie dlhu vyvrátiť, pretože je jej opakom.

1.3. Vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že dlh medzi žalobcom a žalovaným v čase uzavretia Dohody o uznaní záväzku a o úhrade splátok neexistoval. Zmluvný vzťah existoval medzi žalobcom a intervenientom. Žalovanému sa z pohľadu súdu podarilo vyvrátiť právnu domnienku o existencii dlhu podľa dohody zo dňa 28. 12. 2011. Preto súd súhlasil s námietkou žalovaného, že dohoda je absolútne neplatný právny úkon pre neexistenciu záväzku, ktorý bol predmetom uznania zo strany žalovaného. Záväzok voči žalobcovi má tak intervenient a tento by mal byť v spore pasívne vecne legitimovaný. Podľa prvoinštančného súdu návrh žalobcu nemôže mať právny základ ani v prípadnom bezdôvodnom obohatení (§ 451 OZ), nakoľko žalobca neplnil na základe neplatného právneho úkonu, bez právneho dôvodu alebo z dôvodu, ktorý odpadol. Nárok na plnenie vyplýva zo Zmluvy o oprave veci, žalobca si ho však uplatnil od subjektu, ktorý nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu, rozsudkom z 13. septembra 2022 sp. zn. 6Co/89/2021 rozhodol tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie; určil, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu; a vo vzťahu medzi žalobcom a intervenientom súd intervenientovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že žalovanému sa podarilo vyvrátiť právnu domnienku o existencii dlhu podľa dohody zo dňa 28. 12. 2011, keďže na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že dlh medzi žalobcom a žalovaným v čase uzavretia Dohody o uznaní záväzku neexistoval, preto považoval uvedenú dohodu za absolútne neplatný právny úkon. K takémuto záveru súd prvej inštancie dospel po konštatovaní, že ústnu zmluvu o oprave uzatvorili konateľ žalobcu a otec žalovaného - intervenient, (ktorý konal vo svojom mene). Na základe uvedeného súd konštatoval, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je otec žalovaného ako objednávatel' vykonania opravy motorového vozidla, nie žalovaný. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie okrem iného vyplýva, že štatutárny zástupca

žalobcu vo svojej výpovedi uviedol, že zmluvu o oprave vozidla mal uzatvorenú s otcom žalovaného, pričom nemal vedomosť, že auto je synove (preto neinformoval v otázkach opravy vozidla žalovaného). O tom, že vozidlo nie je I. (intervenienta) sa dozvedel až potom, keď intervenient neplatil a neprišiel ani po auto.

2.2. K obrane žalovaného, že v danom prípade sa jednalo o zmluvu, ktorú uzatvoril intervenient ako mandatár, odvolací súd v prvom rade poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca v konaní nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil existenciu mandátnej zmluvy medzi žalovaným a intervenientom. Zároveň v tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že sa nemohlo jednať o mandátnu zmluvu, nakoľko mandátna zmluva patrí medzi relatívne obchody v zmysle § 261 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka (t. j. nie je zaradená medzi absolútne obchody). Preto mandantom je vždy podnikateľ, pre ktorého mandatár (tiež v rámci svojej podnikateľskej činnosti) zariaďuje určitú obchodnú záležitosť (pričom obstarávaná obchodná záležitosť musí súvisieť s podnikateľskou činnosťou mandanta) v jeho mene a na jeho účet, vždy za odplatu. V danom prípade, však medzi žalovaným a intervenientom nie sú splnené vyššie uvedené podmienky, za ktorých bolo možné ich vzťah považovať za obchodno-právny, upravený mandátnou zmluvou. V predmetnej veci sa nejednalo o zariaďovanie obchodnej záležitosti, táto obchodná záležitosť nesúvisela s podnikateľskou činnosťou mandanta a ani mandatár túto záležitosť nezariaďoval ako podnikateľ za odplatu.

2.3. Odvolací súd má za to, že žalobcom tvrdený vzťah medzi žalovaným a jeho otcom (intervenientom) nie je možné posúdiť ani na základe ustanovení o príkaznej zmluve podľa Občianskeho zákonníka (medzi nepodnikateľmi). V danom prípade žalobca (tak ako je to vyššie uvedené) v priebehu konania nepreukázal (a dokonca ani netvrdil), že intervenient disponoval (a žalobcovi sa preukázal) plnomocenstvom zo strany žalovaného, na základe ktorého by vo vzťahu k žalobcovi (ako tretej osobe) konal v mene žalovaného a na jeho účet. Bez existencie takéhoto plnomocenstva nie je možné dospieť k záveru, že z ústne uzatvorenej zmluvy o oprave motorového vozidla by mal byť zaviazaný práve žalovaný. Odvolací súd tu opakovane poukazoval na obsah výpovede konateľa žalobcu, ktorý sám uviedol, že nemal vedomosť, že vozidlo patrí žalovanému a nie intervenientovi. Dozvedel sa to až potom, ako intervenient neuhradil cenu za opravu vozidla a neprevzal si vozidlo. Z uvedeného je zrejmé, že intervenient žalobcovi nepredložil žiadne plnomocenstvo a ani neuviedol, že koná v mene inej osoby (žalovaného).

2.4. Na základe uvedeného nemožno dôjsť k inému záveru ako k tomu, že intervenient zmluvu o oprave vozidla uzatváral vo svojom mene a na svoj účet. S poukazom na uvedené sú správne závery súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej pasívnej legitimácie žalovaného. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

2.5. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Takýto nárok vznikol úspešnému žalovanému a intervenientovi. Nakoľko intervenientovi v odvolacom konaní preukázateľne žiadne odvolacie trovy nevznikli, vo vzťahu medzi žalobcom a intervenientom odvolací súd nikomu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Trovy odvolacieho konania vznikli iba žalovanému, ktorému ich náhradu odvolací súd priznal v plnom rozsahu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 CSP.

3.1. Dovolateľ má za to, že dovolacím dôvodom je nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu, lebo žalovaný nikdy nespochybňoval vykonanie práce po dodaní materiálu a svedok (intervenient) zneužil príbuzenský pomer na vyslovenie špekulácie, či patrí nárok so žalobcom uvedeného dôvodu alebo aj z iného dôvodu. Žalobca navrhoval vypočúť svedka I., ktorý sa tomu ani nebránil, keďže v spise nie je záznam, žeby vyslovene odcestoval z T.. Pri podrobnom výsluchu by súd zistil k akému nároku žalobca dospel, keďže s intervenientom viackrát rokoval ústne a tento nikdy nepovedal, žeby mal so synom (žalovaným) problematický vzťah. I.. I. namietal, že výška opravy je nedôvodná a žiadali vypracovať znalecký posudok na určenie ceny opravy motorového vozidla, pričom keď súd uznesením ustanovil znalca a žalovanému uložil zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania, žalovaný preddavok nezložil a súd nariadené znalecké dokazovanie uznesením zrušil. Preto navrhol vypočúť I.. I. vo veci ako svedka, za účelom ozrejmienia vzťahov, namietanej ceny opravy, avšak I.. I. sa na pojednávanie

nedostavil, a teda k veci nevypovedal. Práve tento odvolací dôvod žalobca v konaní namietal a opakovane ho navrhoval vypočúť. Odvolací súd, ak nevypočul svedka, pričom vypočútiu nič nebránilo, sa dopustil procesnej chyby, ktorá spôsobila tak závažnú vadu v prvoinštančnom aj v odvolacom konaní, ktorá má za následok zmätočnosť odvolacieho konania. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobe vyhovie alebo eventuálne zrušuje napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie. Dovolateľ si uplatňuje trovy dovolacieho konania.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že súd prvej inštancie za obdobie od podania žaloby do vydania rozhodnutia vykonal v predmetnej veci riadne dokazovanie, v rámci ktorého mal za preukázané, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, v konaní nepreukázal svoje nepravdivé a účelové tvrdenia, jeho skutkové tvrdenia boli vykonaným dokazovaním jednoznačne vyvrátené a bolo ustálené, že žalobca žaloval inú osobu, z uvedeného dôvodu súd žalobu zamietol. Žalobca však aj v dovolaní vychádza z účelových a nepravdivých skutkových tvrdení. Žalovaný žiada odmietnuť dovolanie v celom rozsahu ako neprípustné a zaviazat' žalobcu povinnosťou nahradiť trovy konania vo výške 100%.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť, a to z nasledujúcich dôvodov:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10. Dovolateľ namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. Najmä poukazoval na to, že odvolací súd nevykonával navrhované dokazovanie, a to vypočuť svedka I...

11. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľov uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

12. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

12.1. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

13. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

13.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí riadnym spôsobom vyhodnotil, že v danom prípade žalobca v priebehu konania nepreukázal, že intervenient disponoval plnomocenstvom zo strany žalovaného, na základe ktorého by vo vzťahu k žalobcovi (ako tretej osobe) konal v mene žalovaného a na jeho účet. Bez existencie takéhoto plnomocenstva nie je možné dospieť k záveru, že z ústne uzatvorenej zmluvy o oprave motorového vozidla by mal byť zaviazaný práve žalovaný. Odvolací súd opakovane poukazoval na obsah výpovede konateľ a žalobcu, ktorý sám uviedol, že nemal vedomosť, že vozidlo patrí žalovanému a nie intervenientovi. Dozvedel sa to až potom, ako intervenient neuhradil cenu za opravu vozidla a neprevzal si vozidlo. Z uvedeného je zrejmé, že intervenient žalobcovi nepredložil žiadne plnomocenstvo a ani neuviedol, že koná v mene inej osoby (žalovaného). Na základe uvedeného nemožno dôjsť k inému záveru ako k tomu, že intervenient zmluvu o oprave vozidla uzatváral vo svojom mene a na svoj účet. Odvolací súd dospel k záveru o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného.

13.2. Čo sa týka namietaného nevykonania vypočutia I. (intervenienta), dovolací súd poukazuje na zápisnicu o pojednávaní súdu prvej inštancie z 05. mája 2021 (č. l. 254), z ktorej vyplýva, že žalobca spočiatku trval na jeho výsluchu, intervenient sa však na pojednávanie nedostavil. Žalobca následne pred

súdom prvej inštancie upustil od daného výsluchu a na tomto už ani netrval. Preto je daná námietka nedôvodná, nakoľko žalobca už pred súdom prvej inštancie netrval na vykonaní vypočutia I. I. I. a od daného vykonania dôkazu aj sám výslovne upustil. Z uvedených dôvodov a za okolností, že žalobca bol zastúpený od začiatku konania advokátom, si musel byť vedomý toho, aké dôkazy je potrebné súdu navrhnúť vykonať pre dosiahnutie úspechu v konaní, vrátane upustenia od vykonania daného dôkazu.

14. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

15. To, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

17. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

18. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Podľa § 422 ods. 1 CSP, (ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením *lex specialis*) dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmena a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

21. Citované ustanovenie § 422 ods. 1 CSP obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne

posúdenie vecí tzv. majetkovým cenom (*ratione valoris*). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď vychádzajú z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenový znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie vecí možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy. V prípade príslušenstva pohľadávky sa prípustnosť dovolania odvíja od rovnakých limitov, ako pri istine.

22. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania žalobcu v zmysle § 421 ods. 1 CSP najvyšší súd musí skúmať, či prípustnosť dovolania nie je vylúčená pre majetkový cenový podľa § 422 CSP. V tejto veci je predmetom dovolacieho konania 1.300 eur s príslušenstvom. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP nie je dovolanie podľa § 421 ods. 1 prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada. Výška minimálnej mzdy v roku 2013 (v čase podania žaloby na súd, t. j. 17. júla 2013) bola ustanovená nariadením vlády Slovenskej republiky č. 326/2012 Z. z. sumou 337,70 eura; desaťnásobok tejto sumy je 3.377 eur (§ 422 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 422 ods. 2 CSP). V danom prípade, tak dovolací súd musí konštatovať, že nie je možné sa zaoberať dovolateľom vymedzenou právnou otázkou a pristúpiť k skúmaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, a to vzhľadom na to, že ide o tzv. bagateľnú vec, kde prípustnosť dovolania vylučuje ust. § 422 CSP.

23. Vzhľadom na to možno skonštatovať, že prípustnosť dovolania žalobcu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je v danom prípade vylúčená ustanovením § 422 ods. 1 písm. a) CSP. Pre procesnú neprípustnosť dovolania, nepristúpil dovolací súd k posúdeniu, či napádaný rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

24. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu, v ktorom namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP a rovnako aj nesprávne právne posúdenie vecí podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

25. Žalovaný a intervenient na strane žalovaného boli v dovolacom konaní úspešní, preto im dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.